

Forever Young

Forever Young

„Hoping for the best, but expecting the worst”

(Alphaville Forever Young)

■ – Mikor akartad elmondani nekem? – fordult felém a feleségem, és pillantása az arcomat kereste. Látszott rajta, hogy őszintén meg van rendülve. – Nem tudom. Nem tudom – motyogtam tehetetlenül, miközben meredten bámultam az előttünk haladó kocsis rendszámtábláját.

A következő néhány mondat szinte fuldokolva bukott fel belőle. Úgy csattantak, mint a pofonok. – Csalódtok vagyok! Nagyon nagyot csalódtam benned! – mondta éles hangon. Elhallgatott, majd láthatólag úrrá lett rajta a csüggedés: – Nem ezt vártam tőled, vetted még oda, majd elfordította rólam a tekintetét, és már csak magában motyogta: – Ezt nem hiszem el.

Csend. Nagy, riasztóan nagy csend ülte meg a kocsit, amit csak a hátsó ülésen alvó lányunk egyenletes szuszogása tört meg.

Léda jelenléte, ahogy apró kis tüdeje újra és újra beszívta és kipréselte a levegőt, és a hirtelen beállt csönd, amely valamilyen különös ok miatt percekig kitartott, nyugtatóan hatott rám, és a görcsös fogás is mintha engedett volna, amellyel a kormánykereket markoltam. A forgalom különösebb fennakadás nélkül, tempósan haladt, én pedig azon kaptam magam, hogy gondolatban pontról pontra végigmegyek azon a zűrzavaros eseménysoron, amely ehhez a hajmeresztő és egyben kínos jelenethez vezetett.

Abban az évben töltöttem be a negyvenet, és Mariann-nal, a feleségemmel nagy várakozással néztünk a jövő elé. Arra vágytunk, mindennél jobban vágytunk rá, hogy annyi év kitaró és türelmes várakozás után végre mi is beléphessünk a kapitalizmus technokraták számára kijelölt, kicsit unalmas, de éppen a kiszámíthatósága miatt biztonságos világá-

ba, ami akkoriban egyet jelentett egy tágas családi házzal Telkiben – esetleg Budajenőn –, nyaralóval a Balaton (szigorián!) északi partján és hétvégi kiruccanásokkal valamelyik nyugati nagyvárosba.

Mariann szeretett volna egy kistestvért Lédának, és a tervet én őszinte lelkesedéssel támogattam, ahogy azt is, hogy feladja a munkáját (egyébként is utálta és unta), hogy ezentúl a gyerekeknek és a háztartás vezetésének szentelje minden idejét. Egy kész kis reklámfilmlet álmotunk magunknak, takaros házzal, a ház mögött korrekt kis kerttel, a kertben kutyával játszó gyerekekkel. Az ilyen filmekben az apukákat nyugodt, tetterre kész, ugyanakkor kedves fickóként ábrázolták, míg az anyákat minden esetben kiegyensúlyozott nőként, aki biztos támasza és társa az ő erős férjének. Mindent beborított a harmónia habkönnyű párája, a nézőnek sírhatnékja támadt a meghatottságtól. Habár tisztában voltam vele, hogy ezek a reklámok egy mesterkélt, művi világban játszódnak, mégis valahányszor megnéztem őket, mindig sóvárogva vágytam erre az életre.

Szerencsés helyzetben voltam, ezért bizakodással fordultam a jövőm felé, s egy pillanatra sem kételkedtem a kedvező folytatásban. A millennium után sorra tűntek el mellőlem a régi kollégák. Néhányukat elbocsátották, másokat külföldre helyeztek, volt, aki saját ügyvédi irodát alapított vagy jobb ajánlatot kapott, és átment valamelyik konkurens céghez. Hamarosan huszonevesek között találtam magam; erre mondták azt, hogy egy igazi „dinamikus csapat” tagja lettem. Mivel én voltam a rangidős, egyáltalán nem bántam, hogy így alakultak a dolgok. A csoportvezetőnk fél lábbal már külföldön volt, alig foglalkozott velünk. Majdnem minden érdemi munkát és döntést én végeztem el és én hoztam meg helyette is. Nyilvánvaló volt, hogy amikor eljön az ideje, engem és csakis engem nevezhetnek ki ennek a „dinamikus csapatnak” az élére.

A rám jellemző türelemmel, ugyanakkor izgatottan vártam, hogy végre eljőjön az én időm.

Az új kollégáim valamennyien egyedülállóak voltak, és nem okozott gondot nekik, hogy az átbulizott éjszakák után másnap reggel bejöjjenek dolgozni. Különösen az ügyvédjelölt lányok tettek rám nagy hatást. Gyakran előfordult, hogy a munkából egyenesen szórakozni mentek, és ilyenkor pillanatok alatt vedlettek át a néha kissé béna sötétkék nadrágkosztümökből, ceruzaszoknyákból és fehér körgalléros ingekből a mélyen dekoltált, combközépig érő koktéluhákba. Az alig észrevehető alapozó helyett alaposan kifestették magukat, hogy aztán harsány jókedvvel megcélozzák a legmenőbb szórakozóhelyeket. A bulizás helyett egymás között a „csapatni” kifejezést használták, amiről rögtön be kellett látnom, hogy jól illik a bárók és klubok látogatásával és a mértéktelen tequilázással eltöltött estékhez.

Szörnyű gondolataim támadtak, valahányszor csak rájuk pillantottam, amit persze azonnal kínzó lelkifurdalás követett. A harmincas éveimben jártam, szóval egyáltalán nem számítottam öregnek, bár az arcom, ahogy az egyik fiatal kolléganőm egyszer megjegyezte, különös szomorúságot árasztott. Amikor a közelemben voltak, azon kaptam magam, hogy semmi másra nem vágyom, mint hogy ezekkel a kis dögökkel bulizzak. Hülye poénokat szerettem volna elsütni nekik, amin majd jót nevetnek, szóval azt akartam, hogy észrevegyenek. De leginkább arra vágytam, hogy a puha szájukkal a farkamat szopják.

A legfájdalmasabb az volt az egészben, hogy egyáltalán nem rekesztettek ki maguk közül, minden alkalommal hívtak, hogy menjek velük bulizni. Úgy vettem észre, hogy az idősebb testvér vagy az atyai jó barát szerepét töltöm be az életükben. Különösen a lányok fordultak felém bizalommal, és gyakran osztották meg velem a férfiakkal kapcsolatos problémáikat. Szegényeknek fogalmuk sem volt róla, mennyi kínnak és szenvedésnek tesznek ki a történeteikkel. Ennek ellenére hűséges maradtam Mariannhoz, és Léda hároméves koráig minden esti fürdetésre otthon voltam. Őszintén élveztem ezeket a meghitt estéket, ahogy Léda sikongatva pancsol a vízben, vagy habot fröcsköl ránk. Hálás voltam ennek az ártatlan kis csöppségnek, hogy megment a sötét vágyaimtól. Amikor vele voltam, sikerült elfelejtenem azokat a kis dögöket a munkahelyemen. Eszembe se jutottak. Ilyen-

kor büszke voltam magamra, úgy éreztem, hogy maradéktalanul sikerült megfelelnem az elvárásoknak, hogy nemcsak kedves, de felelősségteljes apaként viselkedem. Rövidesen azon kaptam magam, hogy ugyanilyen gyöngédséggel gondolok a még meg sem született gyerekeinkre. Őszintén hittem benne, hogy ha világra jött, ami nagy valószínűséggel egybeesik majd a kiköltözésünkkel Telkibe, végleg sikerül megszabadulnom a kísértésektől. Visszagondolva azokra az időkre, azt kell hogy mondjam, tényleg nagyon szerettem volna jó apa és jó férj lenni. Ebből a szempontból kár lenne lebecsülni a reklámok erejét.

Mariann élvezte az anyaságot, s mivel nem szerette a munkáját, a lányunk hároméves koráig otthon maradt. Gondos anya volt, mindig szeretettel fordult a lányunk felé, így egyáltalán nem bántam, hogy nem megy vissza dolgozni.

Lédát hároméves korában beírtuk óvodába, a fürdetések abbamaradtak. Mariann, minden próbálkozásunknak dacára, sajnos nem esett teherbe, így kénytelen volt visszamenni dolgozni, amit nehezen viselt, ennek ellenére továbbra is jó és türelmes anya és társ maradt.

A kinevezésem is késett. A főnökömet ugyan áthelyezték Berlinbe, de a posztja betöltetlenül árválkodott hosszú, idegörlő hónapok óta. De nem veszítettem el a reményt. Az iroda tulajdonosai és a közvetlen főnököm több alkalommal is kifejezték, mennyire elégedettek a munkámmal, és néhány bizalmas beszélgetés során nyilvánvalóvá tették, hogy jó eséllyel aspirálok a csoportvezetői megbízásra. A Telkivel kapcsolatos terveinket nem adtuk fel, sűrűn nézegettük az ingatlanos hirdetéseket, és tovább próbálkoztunk a babával.

Várakozással teli, feszült időszak volt ez, már gyűltek a felhők a fejünk felett, de még nem, vagy, hogy pontosabb legyek, még nem teljesen takarták el a napot.

Az egyik hétvégét Mariann és Léda az anyósomnál töltötték Csepelen. Meleg és ígéretes péntek este volt, én pedig azt latolgattam, mit is kezdenék ezzel a váratlanul az ölembe hullott szabadsággal. Végül úgy döntöttem, ezúttal elfogadom a kollégáim meghívását, és elmegyek velük „csapatni”.

Már három vagy négy bárban is jártunk, mire éjfél körül megérkeztünk a Kreolba. A legnagyobb meglepetésemre ott találtam az új kolléganőnket, Boglárkát is. Még csak néhány hónapja dolgozott nálunk, de én rögtön megkedveltem. Nagyon finom és szép kis vidéki lány volt, egy zalai kisleányból származott. Tisztelettel és finom tartózkodással fordult a környezete felé, cseppet sem volt harsány. Intelligens és komoly arca szinte a csodával határos módon megőrizte a kamaszos bájt és hamvasságot, egyáltalán nem deformálták el a drogok, az alkohol és a „csapatás”. Nyomát sem fedeztem fel benne annak a rafinált rámenősségnek, amely a korosztályát jellemezte. Nem járt el a többiekkel „csapatni”, és sosem hallottam, hogy a hódításaival hancegett volna. Akkor este is egyszerű, fekete szoknyát viselt, fehér inggel. Úgy állt ott tágra nyílt, kíváncsi szemmel ebben az egyszerű ruhában, mintha egy angyal szállt volna le a fortyogó pokolba, mert a hely maga volt a pokol, azt rögtön észrevettem. Habozás nélkül odaléptem hozzá, és összekoccantottam a poharam az övével. Kólát ivott, amit újra csak az ártatlansága jeleként fogtam fel. Régi Boney M. számok mentek, persze újakeverve, de mégiscsak ugyanaz a dallam volt, amire kamaszkoromban is táncoltam. Dolgozott bennem az ital, és szerettem volna valamit mondani neki, de csak némán álltam mellette percekig. Végül sikerült belemélyesztenem a tekintetemet nagy barna szemébe, és kinyögtem valami hülyeséget, hogy milyen csinos, vagy valami hasonló ostoba bókot, amire elmosolyodott és lesütötte a szemét. Így álldogáltunk ki tudja, mióta, amikor a dj bejelentette, hogy nosztalgia-félóra következik. És rögtön fel is csendült az Alphaville-től a *Forever Young*, egész pontosan valamiféle feldolgozása, mert néha belerappelt egy jellegzetes fekete hang a szintetizátorszólóba. Fiatalkoromat, amely a bús nyolcvanas években telt el, dermesztő lassúsággal és reménytelen szerelmekkel, végigkísérte az a szám. Minden alkalommal, amikor meghallottam, kimondhatatlan vágy fogott el, hogy táncoljak rá. Akkor még csak a refrént és néhány félmondatot tudtam kihámozni és lefordítani a szövegéből, de ez nem igazán számított, sőt talán jobb is volt így. Enélkül is lenyűgözött az a mágikus erő, amely a lassú számokból, de különösen

ebből a dalból áradt: a legvadabb és leggonoszabb osztálytársaim arcvonásait is képes volt ellágyítani és éteri magasságokba emelni, amikor a testük összesimult a partnerükével, és egymás hajába fúrták az arcukat. Fiatal voltam, és amikor meghallottam az első dallamait, úgy éreztem, a szívem készen áll a szerelemre. Én persze egyszer sem lassúztam sem erre, sem más számra azokkal a lányokkal, akik igazán tetszettek nekem. Sosem nyitották meg előttem a szívüket. Szartak rám, ahogy minden velük egykorú fiúra is. Szinte kivétel nélkül idősebb férfikkal jártak, általában sportolókkal, akiknek Duran Duran-frizurájuk volt, márkás, Nyugatról becsempészett sportcipőkben jártak, és amikor összefutottam velük, minden elszántságomra szükség volt, hogy ne csókolommal köszönjek nekik.

A párok lassúzni kezdtek, és én is lassúzni akartam, egészen pontosan Boglárkával akartam lassúzni... és akkor megfogtam a karját. Fogalmam sincs, mi ütött belém, félig ösztönösen cselekedtem. A következő pillanatban megéreztem a bőrét, ő rám emelte a tekintetét, elmosolyodott – és akkor hirtelen minden összezavarodott, mert Kelemen, az iroda magyar partnere, egyben „élet és halál ura” lépett oda hozzánk. A semmiből, a sötétségből, a tömegből bukkant elő, és a következő pillanatban már meg is ragadta a kezemet, amely még mindig Boglárka karját fogta, és miközben villámokat szórt a szeme, csak ennyit mondott: „Figyelj, ő velem van!” Nem értem, hogy csinálhattam ilyet, mert néhány perccel később már a klub előtt, az idegességtől remegve, arcomat a tenyerembe temetve álltam, de akkor, ott nem engedtem el a lányt, sőt miközben megragadtam Kelemen csuklóját, és megpróbáltam lefejtetni a kezét az enyémről, ezt sziszegtem neki: „Nem, ő ma este velem van!” Sokat és keményen sportolhatott a főnököm, mert olyan volt a szorítása, mint egy satué, meg sem bírtam mozdítani a kezét. Olyanok voltunk, mint a zsákmányon marakodó ragadozók. Kelemen persze jóval nagyobb és erősebb volt nálam, afféle vezérhím, de ez abban a pillanatban nem érdekelt. Hosszú másodpercekig álltunk egymást fogva tartva, én megrendülve a saját merészségemen, miközben éreztem, ahogy a főnökömből áradó agresszív gondolathullámok újra és újra végigsöpörnek rajtam. Végül Kelemen gyűlölködő pillantásainak súlya alatt úgy olvadt el az elszántságom, mint napsütésben a hóember. Arról fogalmam sem volt, hogy a rendületlenül mosolygó Boglárka fejében mi járhat. Valami hülye szám jött, amit nem ismertem, de arra jó volt, hogy kirántson bennünket a helyzet fogságából. Érdekes módon Boglárka szólalt meg először, elfogyott az itala, mondta, és vennék-e neki még egy kólát. „Egy kólát, édes istenem!” Lehanyatlott a kezem, Kelemen is elengedte a karomat, és Boglárka felé biccentett. Nem tudtam, mit csináljak, szerettem volna azonnal felszívódni, de ugyanakkor tisztázni is akartam a helyzetet a főnökömmel. Arra gondoltam, hogy kifizetem az italát, és közben valami hülye tréfával elveszem a dolog életét. Nem volt mit tenni, elindultam utánuk a bárpult felé. Félúton járhattunk, amikor Kelemen, aki a mi kis gyászos menetünket jégtörő hajóként vezette át a vadul táncoló tömegben, hirtelen visszafordult, és egy határozott mozdulattal megállított. Miközben keményen megmarkolta a vállamat, egészen közel hajolt hozzám. Még az üvöltő zenén keresztül is tisztán hallottam, amit mondott: „Most már elég volt, kisfiú!”, majd arrébb taszított. Nem erősen, de ahhoz éppen eléggé, hogy kissé elveszítsem az egyensúlyomat, és hátratántorodjak, vissza a tömegbe, amely úgy sodort, dobált, görgetett egyre messzebb Boglárkától, mint rohanó folyó a medre alján az apró követ.

Kelemennel, a sajnálatos eseményeket követően többé nem volt alkalmam négyszemközt beszélni, így tisztázni sem tudtam magamat. Nagy ritkán, ha összefutottunk a folyosón vagy valamelyik megbeszélésen, úgy tett, mintha meg sem ismerne, szó szerint átnézett rajtam. Mariann-nak természetesen egy mukkot sem szóltam az esetről, ahogy másnak sem. Kelemen sem verte nagy dobra az ügyet, mert senkitől sem hallottam vissza.

A sajnálatos félreértés után – később, amikor újra és újra felidéztem azt az estét, így neveztem magamban az eseményeket – még reménykedtem, hogy előléptetnek csoportvezetővé, de végül az egyik, nálam jóval fiatalabb beosztottamat, Viktort nevezték ki. Elmehettem volna egy másik irodába dolgozni, de már majdnem negyvenéves voltam, és sem-

mi kedvem sem volt mindent előlről kezdeni. Megpróbáltam a jó oldaláról nézni a dolgot, örültem, hogy nem rúgtak ki.

Mariann-nak nem volt merszem elárulni, hogy valószínűleg sosem leszek már csoportvezető, így magasabb fizetési kategóriába sem lépek. Továbbra is együtt latolgattuk az esélyeimet, és óvatos mértéktartással, de terveztük a jövőt, amelyet még mindig Télkin (esetleg Budajenőn) képzeltünk el egy kedves, nem túl nagy, de azért minden igényünket kielégítő házban. A második gyerek is ott lebegett a fejem felett, mint egy kötelezően megoldandó házi feladat; egy nehéz házi feladat.

En természetesen kerültem a témát, bénítóan hatott rám a sok hazudozás és mellébeszélés. Annak ellenére, hogy az idő csak telt, Mariann jó ideig nem fogott gyanút. Az egyik minisztériumban volt hivatalnok, s ha valaki, ő tudta, hogy a miénkhez hasonló nagy szervezeteket miként itatja át a legalattomosabb méregként a kicsinyes becsvágy, az intrika és a mindenén átgázoló törtetés. Természetesnek vette, amikor azt mondtam neki, hogy ezt vagy azt még meg kell győzni a kinevezésemről, hogy a külföldi anyacégnek vétojoga van, vagy valami hasonló blódséget, ami mégis oly jellemző volt erre a bürokráciával terhelt korra, hogy hihetően hangzott.

Benne jártunk az augusztusban. Viktort két hete nevezték ki, és éppen Barbadoson nyaralt, én meg már napok óta csak végtelen fáradtságot éreztem. Tudtam, hogy előbb vagy utóbb színt kell vallanom az előléptetésem ügyében, mégis felkészületlenül ért, amikor Mariann egy teljesen váratlan és egyáltalán nem odaillő pillanatban szóba hozta a dolgot.

Szentbékállán, a sógorom új nyaralójában töltöttük a nyári vakációnk első két napját.

Miklós, a sógorom velem nagyjából egyidős, szőke, napbarnított, magas férfi volt; széles hátán majd szétrobbant a teniszpóló. Szögletes, angolszász arcvonásait, ellentétben az én örökké aggodalmas arckifejezésemmel, magabiztos derű és elégedettség uralta. A felesége, egyben Mariann húga, figyelemreméltó jelenség volt, ezt már az első találkozásunk alkalmával észrevettem. Magasabb volt a feleségemnél, ugyanakkor vékonyabb; telt, de arányos melle minden találkozásunk alkalmával magára vonzotta a tekintetemet. A bőre szép, egyenes barna volt, amit a fehér short még jobban kiemelt. Évek teltek el a megismerkedésünk óta, de az idő nem tudott kárt tenni a lány, ragyogó arcban. Sőt, azt vettem észre, hogy hasonlóan a jó borhoz, évről évre nemesítette Ildi vonásait, mígnem harmincéves korára – feleségem nem kis bosszúságára – a budapesti társasági élet ünnepeit dívjája lett. Minden alkalommal, amikor találkoztunk, arra gondoltam, hogy a két testvér közül inkább őt kellett volna elvennem. Erről persze szó sem lehetett: Miklós kötvényekkel és részvényekkel kereskedett, kézzel készített karórákat hordott, és két évente cserélte az autóját a legdrágább márkák legmodernebb és legtrendibb típusára. Akkor éppen Jaguarja volt, de gyakran panaszkodott rá. A gyerekeik, egy fiú ikerpár, épp olyan szőkék és barnák, mint a szüleik, semleges tekintettel bámultak ránk.

A falu azonnal elvarázsolt bennünket. Az apró hegyre épült, jobbára felújított parasztházakból álló település árasztotta magából a jólét és az elegancia mámorító illatát. A porták előtt a legjobb kocsimárkák legdrágább modelljei parkoltak, némelyik udvaron úszómedence biztosította a zavartalan pihenést. A legfurcsább az egészben mégis az volt, hogy nem voltak bántó zajok. A hétvégi telkek általam ismert világára oly jellemző fűnyíró, fűrész vagy a flex idegtépő hangjait mintha száműzték volna ebből a mesebeli faluból, és hangos zene sem zavarta meg a pihenést. Az első pillantásra nyilvánvalóvá vált, hogy akik itt vettek házat, azok egy boldog és kivételezett világhoz tartoznak, már apró jelekből azonnal felismerik egymást, ezért kölcsönös tisztelettel viseltetnek a másik iránt.

Miközben csodálattal vegyes irigységgel figyeltem ennek a kis álomszigetnek minden apró rezdülését, szomorúan gondoltam Fonyódligetre, ahol a hosszú hétvége további részét készültünk eltölteni. Az akkoriban csak magyar Provence-ként emlegetett északi part vitathatatlanul gyönyörű, természeti kincsekben gazdag tájait, a minden valamire való gourmet-t, de még az átlagos étteremlátogatót is lázba hozó éttermeit, a főnixmadárként

újjászülető, megújuló falvakat, amelyek egyszerre tükrözték a hagyományt és a modernitást, nemcsak a tó, de egy egész világ választotta el a déli part jellegtelen, már-már kopárnak tűnő síkjától, techno zene és mélynyomók uralta településeitől. Még ebben a borzalomban is különösen gyászos helynek számított Fonyódliget, ahol a mi nyaralónk volt.

Valójában nem is falu volt ez, csak egy nyaralótelep. Valamikor a hetvenes, nyolcvanas években parcellázták fel kispénzű állami hivatalnokoknak, tanároknak és munkásoknak, de akkor már teljesen kiveszett belőle az élet. A kilencvenes évek nem tettek túl jót ezeknek az embereknek. Sokan közülük, hála a Dimitrov téri fiúk néven elhíresült liberális közgazdászcsoporthoz tartozó privatizációs elképzeléseinek és a Bokros-csomagnak, elvesztették a munkájukat, és már nem tudták fenntartani ezeket az építészeti torzókat, amelyek oly szívzsongató módon szimbolizálták a Kádár-rendszer nyarait. Elhagyottan, rozsdás, kidőlt kerítés-sel, félrecsúszott palatetővel, málló vakolattal és elgazosodott udvarral várták a végzetüket.

A természet lépésről lépésre hódította vissza a jobbára évek óta lakatlan házaktól és udvaroktól a lápos, mocsaras területet, amely egykor az övé volt. Agresszív gyomnövények vették birtokba a telkeket, gyorsan növekvő cserjék ütöttek rést a porladó betonon, amelyet egyre vastagodó törzsük, mindent behálózó gyökereik centiről centire repesztettek tovább. Valamilyen megmagyarázhatatlan ok miatt számomra különösen szomorú látványt nyújtottak a viharoktól megbontott tetők és a függönyök, amint a réseken át beáramló szél időnként meg-meglebbentette őket. Magányos sétáim során képes voltam hosszú percekig bámulni egy-egy ilyen szellemházat; lenyűgözött a természet végtelen ereje és a romlás maga. Néhány házban még pislákkolt valami élet, de nem volt benne sok köszönet. Az egykori tulajdonosok utódai, mint egy rég elpusztult civilizáció túlélői a romok közt, nyaranta vad és erőszakos életet éltek. Különösen este éledtek fel ezek a szörnyek. Monoton, tompa, primitív ütemekre épülő zenéket hallgattak, azt hiszem, technót. Néha bulikat csaptak, s az artikulálatlan üvöltözésből arra következtettem, hogy az alkohol mellett drognak is. Máskor elautóztak Siófokra, ami az önkormányzat minden igyekezte és jóindulatának ellenére is megmaradt a bűnözők, a könnyű és gyors kielégülést kereső fiatalok, a drogok és kurvák paradicsomának. Emiatt a környékünkön gyakoriak voltak a diszkóbalesetek.

Az egyik nyaralásunk idején összeismerkedtünk egy családdal, néhány házzal arrébb volt telkük. A telepre és fénykorára oly jellemző Tatra faházat nem használták, úgy láttam, hogy Ervin, a telek tulajdonosa már évekkel korábban, minden szívfájdalom nélkül átadta az enyészetnek. Fesztetlenül, kifakulva, leszakadt zsálugáterekkel, az elemeknek kiszolgáltatva várta, hogy bevégeződjék a sorsa. Ervin a családjával az egész nyarat egy modern, minden igényt kielégítő, acélszürke lakóbuszban töltötte. Számítógépes játékprogramokat készített és fantasy könyveket olvasott; tanítónő feleségével, Szonjával együtt szentül hittek a biogazdálkodásban, és természetesen a zöldekre szavaztak. Néha áthívtak sütögetni; szerencsére, csak a nő volt vegetáriánus.

Ervin már az első este megosztotta velünk a terveiket. Idővel szeretnék a környék összes házát felvásárolni, aztán lerombolni, és az egész területen biofarmot létesíteni. „Egy-két millió forintért árulják őket”, mutatott körbe Ervin, „de valójában szart sem érnek, egy rakás szemét az egész.” Hát, ebben biztosan egyetértünk, gondoltam magamban, miközben a házunk palatetejét bámultam. Ervin lassan beszélt, a levegőben fűszeres illat áradt, azt hiszem, füves cigit szívott. A felesége fáradtan mosolygott, a három örökké koszos gyerekük Lédával az elhagyott házban bújócskázott. Mariann a csillagokat bámulta, és ki tudja, mire gondolt. Talán az új házunkra Telkiben, de az is lehet, hogy semmire. Tökéletes csend uralkodott a tájon, amelyet időnként, de cseppet sem zavaró módon az éjszaka ébredő természet hangjai törtek meg: vadászó állatok motozása, az áldozatok apró sikolyai, denevérszárnyak jellegzetes, mély pufogása, és mindehhez ezernyi tücsök ciripelése szolgáltatta az aláfestő zenét.

Szétzúzva ezt a vad, de valahogy mégis idilli pillanatot, valahol feldüböggött a techno tompa, idegörlő basszusa, és mint az elkerülhetetlen végzet, egyre közeledett felénk. „A kurva anyátok”, tört elő Ervinből a káromkodás. Láttam, hogy mint a támadó kutyának, résznyire szűkül és különös fényben játszik a szeme, a nyakán kidagad egy ér. Minden izma megfeszült, miközben felkapott egy földön heverő husángot. Rövidesen egy ütött-kopott, régi BMW verte fel a port a közelünkben. Szinte pulzált benne a zene, mintha belülről

szét akarná feszíteni a kocsit. Négyen ültek benne, két fiú és két lány. Meredten bambul-
tak maguk elé. Nem sok jót néztem ki belőlük.

Bár egyáltalán nem érdekelt a biogazdálkodás meg a másfajta sem, abban a pillanatban mégis azt kívántam, hogy Ervin tervei egy szép nap váljanak valóra. Éreztem és teljes szív-
vessel hittem benne, hogy embernek, földnek – de legalábbis a környező tájnak – tényleg sokkal jobb lenne, ha ezeket a házakat, beleértve természetesen az apósom házát is, a föld-
del tenné egyenlővé, s ahogy tervezte, mindenféle haszonnövényvel és gyümölcsfával ül-
tetné be ennek a szörnyűségnek helyét. Fogalmam sincs, hogy hosszú évek során mennyi
lejárt gyógyszer, vegyi anyag, fáradt olaj és más veszélyes dolog került be itt a földbe, de
reméltem, hogy a természet képes lesz egy idő után begyógyítani az ember ütötte sebeket.

Miklósék háza a falu egyik legmagasabb pontján épült, a teraszról csodálatos panoráma
nyílt a Káli-medencére és azon túl a Balatonra. A parti hegyek ormai közt itt-ott felsejlett
a tó kékje, amely aznap puha páratengerben úszott; a környék finom lassúsággal lélegzett
a kellemes napsütésben. „*A Káli régió egyszerre jelent kultúrtáját és életstílus*”, olvastam ké-
sőbb a környékről szóló könyvben, amely nem kevesebbre vállalkozott, mint a „*káliság*”
bemutatására. A színes albumot néhány évvel később Miklóstól kaptuk ajándékba, bizta-
tásul – és Mariann-nak nem kevés kint és keserűséget okozva –, hogy mi is a környéken
vásároljunk magunknak nyaralót.

Miklós gránátalmalével Metaxa-koktélt kevert, s az itallal a kezünkben jártuk végig
a házat, amelyről később egy mértékadó építészeti újságban azt olvastam: „*A ház tervezé-
sekor az alkotó kezét nem fogta le a megszokott és gyakran szűkre szabott hazai térerány vagy
limitált társaságérzet. Gondolkodás nélkül a nagyvonalúság szó villant be, amikor a megszo-
kott léptéken túli távolságélményre reflektáló házat megláttam.*”

A nyaraló majd félórás, tárlatvezetésnek is beillő bejárása során természetesen megtud-
tuk, mennyibe került az építkezés, milyen technikai eszközök segítik a lakókat, hogy a le-
hető legoptimálisabb és legkényelmesebb módon töltsék el kevés szabadidejüket, és kipró-
bálhattuk, milyen egy valódi Natuzzi fotelben és heverőn ülni.

„És ez itt az úszómedence. Miklóssal, igaz drágám, úgy gondoltuk, hogy sokkal kényel-
mesebb a nagy melegben itt hűsíteni magunkat, mint leautózni a tóhoz”, fejezte be a sé-
tát Ildi, amikor kínzásunk megkoronázásaként a hegy oldalába vajt lépcsőn levezetett ben-
nünket a ház alatt húzódó sziklás teraszba vajt medencéhez. Természetesen innen is ugyan-
olyan lenyűgöző kilátás nyílt a buján zöldellő tájra, mint a házból.

„Karcit pedig nemsokára csoportvezetőnek nevezik ki”, mondta hosszú csöndet köve-
tően, mintegy a medencére adott válaszként a feleségem, miközben diadalmasan körbe-
pillantott.

Minden szem rám szegeződött. „Hát... ezt még meglátjuk”, nyögtem ki nagy nehezen.
Tapintani lehetett körülöttem a csendet. Lopva a feleségemre pillantottam. Összeszorított
ajakkal, ádáz tekintettel bámult vissza rám. Hosszú másodpercek teltek el, mire el tudtam
szakadni Mariann tekintetétől, de újra csak annyi telt tőlem: „Ezt még meglátjuk”. A me-
dence alján napsugarak villódtak.

„Nahát, ez nagyszerű”, felelte Miklós, és beleivott az italába. Szemmel láthatóan semmi-
lyen hatást sem gyakorolt rá a bejelentés. „Gratulálok, ez csodálatos hír”, mondta Ildi, aki
őszinte mosollyal jutalmazta előrelépésemet a ranglétrán, majd koccintásra emelve pohá-
rát tósztot mondott: „Karcsi kinevezésére!” „A kinevezésre!”, kiáltottuk együtt. Az össze-
koccanó poharak csilingelése ezernyi hangbombaként robbant a fülemben. Egészen kicsi-
re húztam össze magam, és megpróbáltam elkerülni a többiek tekintetét. Nagyot kortyol-
tam a koktéloból, és megkönnyebbülve nyugtáztam, hogy a sógorom a márkás és két-
ségtelenül szép kerti bútorokra tereli a szót.

– Mikor akartad elmondani? – tette fel ismét a kérdést az irracionálisan hosszúra nyúlt
csönd után a feleségem. Félúton jártunk a Tihanyi révhez vezető úton. Válasz helyett te-
hetetlenül emeltem fel a kezem és ejtettem vissza a kormányra. Mit mondhattam volna?

Hála istennek abban a pillanatban Léda felébredt, és elkezdett hangosan nyafogni. Éhes volt vagy valami más baja volt, már nem emlékszem. Hálásan néztem rá a visszapillantó tükörből, és azt sem bántam, hogy az egész utat végighisztizi majd.

Mardosott a lelkifurdalás, és Mariann sem állt szóba velem. Engeszteléseképpen az első estén megpróbáltam közeledni hozzá. Előbb a hasát simogattam – ezt régen nagyon szerette –, de amikor szép lassan lejjebb akartam csúsztatni a kezem, egyetlen mozdulattal ellökte. Egy ideig sértődötten feküdtem mellette, de nem tettem szót a dologra. Végigszekedtük az egész napot, és nem volt kedvem folytatni. Nyugtalanul forgolódtam, nem bírtam aludni. Egy idő után arra eszméltem, hogy Mariann egyenletesen szuszog mellettem. Kimentem a konyhába, felnyitottam egy üveg bort, és bekapcsoltam a rádiót. Valami helyi adóból dallamos, álmosító zene áradt. Csak ültem ott, és tehetetlenül bámultam a tükörképemet, egy elmosódott foltot a konyhaszekrény foncsorozott, színes üvegén. A környékre tökéletes csend ereszkedett, a technósok aznap éjjel nem mutatkoztak. Magam sem értem, miért, de váratlanul egy régi esetem jutott eszembe. Kezdő ügyvéd koromban egy testi sértéses ügyben védőként jártam el, és a vádlott, aki egyben a sértett férje is volt, így magyarázta a tettét: „Megütöttem, mert amikor holtfáradtan hazajöttem a munkából, nem kaptam pinát, pedig szépen kértem.” Amikor felidéztem magamban a vádlott szinte már sértődött hangját és őszintének ható felháborodását, egy pillanatra öklöbe szorult a kezem, de aztán gyorsan el is ernyedte. Manapság, amikor a feminizmus uralja, és egyben formálja a közvéleményt, ezt az ügyet bizonyára nem úsznám meg egy sima próbára bocsátással, gondoltam magamban, miközben az ölembe ejtett öklömet bámultam. Ebben a pillanatban a rádióból felcsendült a *Forever Young* semmivel sem összevethető dallama, és amikor a szívbemarkoló szintetizátorszóló után meghallottam az énekes hangját, önkéntelenül is felálltam. Magam elé emeltem a kezem, s mintha egy láthatatlan partnert ölelnék szorosán, mégis lágyan magamhoz, elkezdtem lassú, apró léptekkel forogni a saját tengelyem körül. Boglárkák, Ildik és mindenféle más lányok a kamaszkoromból apró bolygókként száguldoztak a szaggatott filmszalagon, aztán az utolsó soroknál – „Forever young, I want to be forever young. Do you really want to live forever?” – nem bírtam tovább, elsírtam magam.

Két hetet maradtunk még Fonyódligeten, de többé már nem közeledtünk egymáshoz. Miután visszajöttünk Pestre, Mariann közölte velem, hogy ezentúl fogamzásgátlót szed.

